

ЗАЮВА ТЖГА.

Разтжжило се, разплакало се сивичкото зайче подъ единъ храстъ, плаче и нарежда:

„Нѣма на свѣта по-тежка неволя отъ моята! Че кой си не точи жбитѣ за мене? — Ловецѣтъ, кучето, вълкѣтъ, лисицата, че и грабливитѣ птици: кривоносниятъ ястребъ, кокорестата сова, даже и глупавата врана дърпа съ кривитѣ си крака моитѣ мили дѣчица — малкитѣ ми зайчета. Отвсждѣ ме заплашва бѣда, а нѣма съ що да се защитявамъ: не мога да се качвамъ по дърветата като катеричката; не зная да ровя дупки като таралежа. Наистина, моитѣ жбки добрѣ гризятъ зелето, но за повече нѣмамъ смѣлостъ“:

„Да тичамъ съмъ майсторъ и добрѣ скачамъ, но по равно и нагорѣ, а отъ високо прѣзъ глава се търкалямъ, защото прѣднитѣ ми крака сж по-кжси“.

„Все пакъ би могло да се живѣе на този свѣтъ, ако не бѣше този страхъ у мене. Чужа ли шумъ — ушитѣ ми щрѣкнатъ, сърцето ми затупва, не виждамъ нищо, фукна изъ трѣвата и хопъ — въ краката на ловеца“.

„Охъ, тежко на мене, сивичкото зайче! Хитрувамъ, крия се, слѣдитѣ си потулямъ, а рано или късно готвачката ще ме повлѣче за ушитѣ къмъ кухнята“.

„Една утѣха имамъ: опашката ми е кжсичка, та нѣма за какво да ме хване кучето. А то, ако имахъ опашище като на лисицата, кждѣ бихъ се дѣналъ?“

